

[Ragnhild Andersen.]

deres penge. Og betaler faderen ikke, eller lever han ikke, må pengene udlægges af det offentlige.

Jeg opfordrer til, at man i udvalget ser på disse vore ændringsforslag og forbedrer forsorgsloven i overensstemmelse med dem. I modsat fald må vi forbeholde os at vende tilbage til spørgsmålene ved anden behandling og eventuelt stille ændringsforslag dér.

Socialministeren (Bomholt): Jeg takker for den velvillige behandling, lovforslagene har fået fra alle sider.

Det ærede medlem hr. Kaj Andresen rejste spørgsmål om § 282 i forsorgsloven, og også det ærede medlem fru Ayoë Herbøl rejste et spørgsmål i tilknytning til forsorgsloven. Jeg vil finde det naturligt, at vi taler lidt nærmere om disse små problemer i det udvalg, der formentlig bliver nedsat.

Hermed sluttede forhandlingen.

Lovforslagenes overgang til anden behandling vedtoges uden afstemning.

Kaj Andresen: Jeg foreslår, at de to lovforslag henvises til et udvalg på 17 medlemmer.

Uden forhandling eller afstemning vedtoges dette forslag.

Den næste sag på dagsordenen var:

Første behandling af forslag til lov om udskydelse af revision af lov om forsorgslovens § 257 vedrørende taleledende.

(Lovforslaget findes i tillæg A. sp. 1805, fremsættelsen i tidenden sp. 2644).

Lovforslaget sattes til forhandling.

Hjortnæs: Den højtærede socialminister foreslår revisionen af denne lov udskudt til folketingsåret 1960-61. Jeg forstår, at motiveringen er, at folkeskolens særundervisning er inde i en meget stærk udvikling, og at de endelige retningslinjer for gennemførelsen af denne undervisning først vil

kunne tilrettelægges, når det af undervisningsministeriet i august 1955 nedsatte udvalg vedrørende særundervisning har afgivet sin betænkning, og det må vel være rimeligt, at man afventer denne betænkning.

Det er rigtigt, at det lovforslag, man behandlede i 1954, alene omhandlede den undervisning, der blev givet efter forsorgsloven, men baggrunden var jo den, at rammerne for undervisningen på statens institut for taleledende var sprængt; ventelisten var stadigt voksende og var i 1953 helt oppe på 1 204, og ventetiden var mange gange 2 år. For at klare dette mente man, at et langt større antal end dengang burde behandles og undervises af lokalt praktiserende talelærere og i folkeskolens særklasser, og at statens taleinstitut så kunne beskæftige sig med de mere og særlig vanskelige tilfælde. Man var ligeledes mig bekendt enig om, at det var ønskeligt, at undervisningen i den udstrækning, det var muligt, foregik i nærheden af pågældendes hjem, hvorved miljøforandringen kunne undgås. For at få dette forhold forbedret var det, man vedtog at gøre disse udgifter til statsudgifter.

Jeg går ud fra, at de ændringer, der blev vedtaget i 1954, har været medvirkende til, at man har kunnet høste erfaringer på områder, der er fyldt med problemer, og ligeså håber jeg, at det har været medvirkende til en lettere adgang til uddannelse af de nødvendige lærere og lægevidenskabelige medarbejdere på disse områder. Det må ligeledes have hjulpet noget med den særundervisning, der foregår i folkeskolen. Spørgsmålet er blot, om samarbejdet skolerne imellem er tilfredsstillende.

Udvalget, der i 1954 arbejdede med loven, fremhævede over for den daværende højtærede minister, at alt, hvad der kunne overføres til den almindelige folkeskole, burde overføres, og at denne lov kun skulle betragtes som dækning for de svære tilfælde, og hvor det var umuligt på anden måde at skaffe kvalificeret undervisning. Jeg spørger derfor den højtærede minister, om der har vist sig vanskeligheder med at få kommunerne til at påtage sig de udgifter til folkeskolen, som denne undervisning medfører. Jeg tænker her særlig på de ordblinde. Det er vist rigtigt at sige, at på et